

Januari 1992

JUBILEUM

Henk Kok 25 jaar werkzaam in het onderwijs.





Op 1 januari 1967 begon Henk Kok zijn loopbaan als onderwijzer. Bestuur, ouders en leerkrachten van De Kraanvogel hebben gemeend, dat het 25-jarig ambtsjubileum van Henk niet ongemerkt voorbij mag gaan.

Daarom hebben ze dit boekwerkje samengesteld, waarin naast interviews met Henk en Wil bijdragen zijn opgenomen van personen die Henk in zijn Wildenborchse periode van nabij hebben meegemaakt.

Het jubileum wordt gevierd op vrijdag 31 januari a.s. op Samenwerkingsschool De Kraanvogel (Eikenlaan 22).

De leerlingen hoeven die dag pas om half tien op school te zijn. De schooldag begint dan met een viering, waarin ds. Klaassens zal voorgaan.

Bij dit onderdeel zijn ouders en andere belangstellenden van harte welkom.

Na een korte pauze volgt een voorstelling door kindertheater "De feestneus" uit Deventer.

De voorstelling draagt als titel: "De kleurendoos".

Vervolgens wordt er met alle jongens en meisjes samen op school gegeten.

Voor de kleuters is het feest om één uur afgelopen.

Voor de jongens en meisjes van groep 3 t/m groep 8 is er 's middags nog een spelprogramma, dat om half vier eindigt.

Voor ouders, oud-leerlingen, ouders van oud-leerlingen, kennissen en andere belangstellenden is er 's avonds van 19.00 uur tot 21.00 uur in de school gelegenheid om Henk te feliciteren met z'n jubileum.

Een interview met de jubilaris.

In de zesde klas van de lagere school wist hij al, dat hij onderwijzer wilde worden. Dat idee werd nog versterkt, toen een leraar van de tweeklassige ULO die hij in Doesburg bezocht, zijn twijfels over Henks mogelijkheden daartoe uitsprak. Diezelfde leraar waardeerde de eindexamencijfers van Henk overigens wel op om hem in aanmerking te laten komen voor een studiebeurs.

Henk werd geboren op 3 mei 1943 in Doesburg.

Zijn ouders bewoonden een kleine stadsboerderij. Bij het bedrijfje hoorde ook een houthandel. Van jongsaf moest Henk helpen op de boerdeij of tussen het hout. Van de oorlog kan Henk zich niet veel meer herinneren dan dat hij in de puinhopen heeft gespeeld.

Ook vond hij een granaat, die hij van zijn moeder in de ijssel moest gooien. In 1958 overleed zijn vader. Enige tijd later hertrouwde zijn moeder, waardoor Henk nog nauwere banden kreeg met wasserij "De IJsselstroom", waar hij al regelmatig vakantiewerk verrichtte.

De kweekschool ("Groen van Prinsterer" in Doetinchem) is Henk naar eigen zeggen doorgesukkeld. Henk: "Er werd heel veel aan eigen kennis gedaan en dat deed ik met tegenzin. Ik vroeg me altijd af wat ik er aan had. Je leerde nauwelijks, wat je met kinderen moest doen; het onderwijs was weinig op de praktijk gericht.

Ik werd pas onderwijzer toen ik voor de klas stond.

Ook bij de studie voor de hoofdakke werd je nooit geleerd, wat je als hoofd moest doen." Er was overigens wel een pil, die het leven van Henk op "De Groene" een stuk aangenamer maakte: op de eerste schooldag al ontmoette hij Wil uit Vorden, met wie het onmiddellijk klikte.

Begin 1965 slaagde Henk voor de hoofdakke, waarna hij in dienst moest. Met genoegen denkt hij terug aan de keer, dat hij als dienstplichtige in het Grote Veld lag en Wil opzocht. (Wil had inmiddels als onderwijzeres werk gevonden op de Prinses Julianaschool en was in de kost bij bakker Oplaat in de Wildenborch.)

Per 1 januari 1967 werd hij benoemd als onderwijzer in Oss.

In mei trouwde hij met Wil. Toen de school waaraan Henk verbonden was met opheffing bedreigd werd, werd hij gevraagd om hoofd te worden van een andere school in Oss. Zo werd Henk in 1976 hoofd van de Oranje Nassau-school. Toch bleef het werken in Oss moeizaam; leerkrachten waren niet gewend om verder te kijken dan hun eigen klas. Iedere leerkracht bleef op zijn eigen eilandje bezig. Toen per 1 januari 1979 op de Prinses Julianaschool een nieuw hoofd werd gevraagd, aarzelde Henk dan ook niet.

Terugkijkend op die periode zegt Henk: " We hebben daar gewoond en gewerkt als in een paradijs. Het was een heerlijke school in een heerlijke omgeving, waar ik mijn ideeën over lesgeven gestalte kon geven."

Met m'n collega Ans en later ook met Anja werkten we aan één lijn binnen de school. We waren heel individueel gericht bezig, wat soms wel tot gevolg had dat je vijf keer hetzelfde moest uitleggen. We wilden graag, dat ieder kind in zijn eigen tempo en volgens zijn eigen schema de einddoelen kon bereiken, die wij voor dat kind in ons achterhoofd hadden.

We ontwikkelden ons steeds verder. Onze eigen kinderen Kasper, Tonke en Judika vonden, dat de school elk jaar leuker werd."

Behalve het overdragen van kennis vindt Henk het praktisch bezig zijn op handvaardigheidsgebied heel belangrijk.

Daarnaast vindt hij godsdienstige vorming en bijbelkennis essentieel.

Henk: " Godsdienst is een belangrijke waarde doorgeven, maar dat is heel moeilijk, want geloven is erg persoonlijk.

Je moet uit de omgang met elkaar proeven, dat er iets in zit.

De hele geloofsoverdracht is meer gevoelsmatig dan vakmatig en je moet oppassen om dingen dwingend op te leggen.

Ik wens een kind niet te leren geloven."

Zijn hele werkzame leven lang is Henk maatschappelijk actief geweest.

Dat geldt ook voor Wil.

" Als je na een 40-urige werkweek de rest van de tijd voor jezelf houdt, ben je wel erg egoïstisch bezig en is je leven leeg.

Je hebt talenten gekregen die je niet bij borrelnootjes en televisie moet verstoppen. Ik kan niet niks doen.

Bovendien ergeren we ons aan amateurisme. We willen, dat dingen goed lopen.

Als we het idee hebben daarbij te kunnen helpen, doen we dat.

Omdat we veel omhanden hadden, moesten we de tijd wel vaak planmatig inrichten.

Het gevaar van zo'n jachtig leven is, dat je weliswaar veel goede kennissen maar weinig goede vrienden hebt. Ook voor elkaar hadden Wil en ik regelmatig weinig tijd."

Henk vertelt, dat de leerkrachten naar de sluiting van de Prinses Juliana-school zijn toegegroeid. " De school werd te klein en de mogelijkheden voor onder andere sociale vorming werden te gering.

Voor de leden van de schoolvereniging was de sluiting per 1 augustus 1989 een veel grotere klap, want het was hun school."

Na de sluiting van de Prinses Julianaschool is er veel veranderd voor Henk. Twee jaar lang heeft hij in het kader van een overheidsmaatregel aan de Samenwerkingsschool De Kraanvogel kunnen werken.

Nu is hij nog voor Twee dagen per week aan die school verbonden.

Henk: " Het paradijs is dicht. Je sluit een periode af, die goed is geweest. Toch staat alles op z'n kop. Het heeft dieper gesneden dan je zelf wilt toegeven. Het gemis zit in je achterhoofd."

De verhuizing vanuit de Wildenborch naar Borculo (Stoeterijstraat 2) heeft daar ook mee te maken. " Als je een nieuw begin wilt of moet maken, dan moet je met het oude breken," vindt Henk.

Vanuit Borculo met zijn goede mogelijkheden op het gebied van openbaar vervoer hoopt Henk weer volledig in het onderwijs aan de slag te kunnen.

" Helaas pakt het voorlopig nog anders uit," merkt Henk op. " Het gedeeltematig thuis zitten geeft een onbevredigend gevoel, al hebben Wil en ik nu wel wat meer tijd voor elkaar."

Voorlopig kunnen Borculo en omgeving van Henk's talenten profiteren.

Het IVN, het kerkkoor en de kerkeraad hebben de weg al gevonden!

Interview met Wil Kok.

Wil Kok- ten Broeke is geboren te Vorden.

Zij leerde haar man kennen op de kweekschool te Doetinchem, alwaar ze samen 5 jaar lang in de zelfde klas zaten.

Wil haalde door braaf haar best te doen een 8 voor biologie, terwijl Henk met al zijn kennis der natuur maar een 6 haalde. Nadat Henk in militaire dienst was geweest trouwden ze in mei 1967. Ze bewoonden een flat in Oss, waar hun 3 kinderen; Kasper, Tonke en Judika werden geboren.

Toen Henk als hoofd op de Prinses Julianaschool kwam te werken gaf Wil daar 1 uur muziekles per week.

Het hoogtepunt van de Wildenborchse periode was het 75 jarig bestaan van de school in 1988, en het schoolreisje naar Vlieland in 1989.

1 Augustus 1989 moest de school wegens een te gering aantal leerlingen zijn deuren voorgoed sluiten:

Op 7 september vorig jaar zijn Wil en Henk verhuisd naar de Stoeterijstraat 2 in Borsculo.

Wil's belangrijkste vrije tijdbesteding is de muziek, orgel spelen in de kapel (ook in de dorpskerk) en zingen met de cantorij. Ze is gedurende lange tijd presidente van de vrouwenvereniging in de Wildenborch geweest.

Fietsen doet ze graag, Henk niet zo!

Ze waren beiden actief in het kerkelijk leven.

Henk was secretaris van de oranjecommissie en de kapelcommissie.

Samen vormden ze de redactie van het twee-maandelijks blad De Wildenborcher.

Ook nu in Borsculo zitten ze niet stil. Samen zijn ze lid geworden van de Chr. gemengde zangvereniging en Henk is actief lid van het IVN. De computer is voor Henk erg belangrijk, momenteel is hij voor school met een cursus bezig.

=====

"Het kan verkeren" ook dat moet Henk Kok gedacht hebben toen een jaar nadat wij het 75 jarig jubileum gevierd hadden, de school dicht moest.

Een nogal abrupt einde van een 10 jarige periode als schoolhoofd van de Prinses Julianaschool in de Wildenborch.

We hebben de familie Kok leren kennen als een sportief stel mensen, die zich in de Wildenborch uitstekend konden aanpassen. Henk Kok was iemand die zich volledig inzette voor onze school. En niet alleen dat.....

Ook het verenigingsleven en het kerkelijk leven lag hem na aan het hart.

Gelukkig kon hij " naadloos " overgaan naar de Samenwerkingsschool De Kraanvogel, waar hij op de fiets vanuit de Wildenborch en later uit Borculo zijn krachten inzette voor het onderwijs aldaar. 25 Jaar bij het onderwijs, een hele tijd en toch gaat het zo snel. Henk, we hopen dat je nog een hele tijd in een goede gezondheid het werk, dat de liefde van je hart heeft, mag doen.

Bertus Wiltink.

Sta eens stil.....

Sta eens even stil bij het werk
aan de Wildenborchseweg!

Het begin- Alles is sprookjesachtig wit,
als alles nu zo meezit...

Henk houdt wel van het "landelijk leven"
geniet echt wel van de "Wildenborchse dreven"!

Verder mag hij leren waarderen de gemoedelijkheid
met daarbij de hartelijke gezelligheid.

Hij kan zich als het ware uitleven in de natuur
zelfs vuurvliegjes observeren tot in het nachtelijk uur.

Niet dat iedereen zijn liefde voor b.v. brandnetels kan
begrijpen,
maar inzichten hoeven soms alleen nog maar te rijpen.....

Maar de kleine vos en dagpauwoog fladderen vrij
en zijn met Henk's brandnetels o zo blij!

Verder hebben zaken zoals het milieu Henk's volle aandacht.
de inhoud van de "groene" kon op zijn composthoop worden
gebracht.

Een excursie over "De tuin in de winter" was nooit zo ver,
we liepen maar rond en keken hier en der.

Ook bij het werken en leren omgaan met de computer stond Henk
vooraan.
op deze manier leerden de kinderen deze materie al gauw
verstaan.

Gelukkig, dat er niet teveel kinderen waren,
want ieder kreeg nu zijn kans in het ervaren.

Achter de computer vond je Henk dan ook meerdere keren,
zo heeft ook een ieder hiervan kunnen profiteren.

We hadden zo samen kollega's, kinderen samen 10 goede jaren,
Zelf heb je nu al 25 jaren in het onderwijsbootje gevaren!

Van harte gefeliciteerd met je 25 jaar onderwijs
Namens de kinderen, Joanne en Auke,
kollega's Anja en Ans.

OPVOEDING : EEN UTOPIE ?

Wanneer iemand 25 jaar in het onderwijs is, dan is er een voortdurende betrokkenheid bij de geestelijke vorming van kinderen. Dat betekent heel concreet het aanleren van een aantal vaardigheden volgens het schoolwerkplan. Daar is flink over nagedacht, en Henk heeft in die tijd al heel wat veranderende inzichten mee vorm gegeven en helpen uitvoeren.

Maar ook op ander gebied ben je in het onderwijs vormend bezig, namelijk in de godsdienstige vorming.

Kinderen brengen je immers terug bij jezelf: wie ben je? Wat verwacht je van het leven? Wat wil je kinderen meegeven?

Naast vaardigheden als rekenen en schrijven en lezen e.d. willen we het kind een serieus antwoord geven op de vraag naar de zin van het leven.

Christelijk onderwijs is het doorvertellen van de bijbelse boodschap en het voorleven van een levenshouding die daaruit voortvloeit. Henk Kok heeft juist in het christelijk onderwijs zijn uitgangspunt genomen. Ik herinner ook aan de school/gezinsdiensten in de Wildenborch die in een oecumenische opzet dikwijls een bruisend geheel vormden.

Af en toe licht dan even iets op van het ideaal: gezin-school-kerk. Wat heeft Henk Kok kinderen mee willen geven?

Christelijk opvoeden is het kind in relatie brengen met de andere werkelijkheid die er is boven eten en drinken, werken en slapen, leven en sterven. Dat opvoeden gebeurt in het leven met elkaar, in de

sfeer op school, in de liturgie, en aanvullend ook in het godsdienstonderricht.

Macht en gezag mogen niet overrompelen of dwingen ("je doet het omdat ik het zeg"), maar zijn een geschonken mogelijkheid waarin opvoeders iets door kunnen geven. Werkelijk gezag heeft degene die ook werkelijk "iets te zeggen heeft".

Wat zijn nu waarden die de moeite waard zijn om aan kinderen over te dragen?

Wat ik bij Henk Kok heel sterk naar voren zie komen is: gerechtigheid. Dat ieder de moeite waard is en dat wereldwijd die ene wereld opdaagt waarin ieder mens en dier en scheepsel kan gedijen. In je kerkelijk meeleven komt dat naar voren in de aandacht voor het Conciliair proces voor vrede, gerechtigheid en behoud van de schepping. De poging om heel concreet mensen in knel-situaties nabij te willen zijn.

Het bijbels getuigenis bevrage je altijd op het belang voor mensen van nu en wat er nu werkelijk mee gedaan wordt..

Als ik luister naar het bijbels evangelie dan zie ik zelf de volgende waarden belangrijk om door te geven en voor te leven: Allereerst: liefde. Als een kind de wereld gaat ontdekken, dan is nodig dat het zich veilig voelt. Dat een wereldbeeld wordt aangeboden waarmee het kan leven: een veilige, vertrouwde wereld. Helaas is de wereld dat uit zichzelf niet. De hoofd-waarde van het christelijk geloof is desondanks de belijdenis: "God is goed". Hij omgeeft ons, Hij is trouw aan ons. Hij is met ons onderweg naar een veilige bestemming.

Vergeving. Een volgende kern lijkt mij gelegen in het gegeven dat God een bevrijdende God is die vergeeft. Niets is zo frustrerend als angst- en schuldgevoelens waar je geen kant mee op kunt. Het bevrijdende van het geloof is, dat je altijd opnieuw kunt beginnen, ja, daar zelfs toe wordt uitgedaagd.

Echtheid Opvoeding vanuit christelijk perspectief dient getoetst te worden op echtheid. Een kind merkt feilloos het verschil tussen innerlijke gedrevenheid of uiterlijk vertoon. Maar bovendien wordt het het kind zelf ook mogelijk gemaakt om echt te zijn, om zichzelf te zijn. Het geeft levensruimte en het maakt eerlijkheid en waarsichtigheid mogelijk.

Tolerantie. Het geloof kan alleen maar het geloof van jezelf zijn. Maar dat houdt tevens in, dat je tolerant moet zijn ten opzichte van het geloof van een ander. Niets is zo ergerlijk als de onverdraagzaamheid waarmee met name christenen zich opstel(d)den. Het is belangrijk om kinderen in Europa '92 op te voeden tot een wil om samen te leven met andersdenkenden. Want dat betekent ook weer, dat er ruimte is voor jou eigenheid.

We mogen in onze opvoeding het kind het bijbelse visioen van het messiaanse vredesrijk niet onthouden. We mogen ons laten inspireren door de theologie van de hoop.

Een mens is uniek, niet inviaselbaar. Dat betekent eerbied voor elk kind afzonderlijk.

Mens ben je niet, mens moet je worden. Het leven vraagt om de kunst er iets van te maken.

En over kunst gesproken: ook opvoeden blijft een hele kunst.

Om de vaardigheden zo aan te bieden dat er een mens wordt gevormd die nog kan spelen, en feesten. Die kan omgaan met verdriet en vreugde. Een mens die religie weet te waarderen als een relatie waar levens-zin en -kracht in schuilt.

Is een dergelijke opvoeding een utopia? Wat voor mensen zijn het die een wereldsamenleving inrichten waarin het voor velen zo wreed en onherberoozaam is? Zal gerechtigheid nooit dagen?

Er is een novelle van Stefan Andres: Wir sind Utopia.

Het is het verhaal van een klooster dat in de Spaanse burgeroorlog bezet wordt en na de moord op de monniken gebruikt als gevangenis. Onder de gevangenen is de mastroos Paco. Maar ooit was hij monnik. Twintig jaar daarvoor was hij uit datzelfde klooster weggetrokken. Hij heeft alle landen bereisd en van alles meegemaakt. Nu is hij weer terug en vraagt opgesloten te mogen worden in zijn oude cel. Op het plafond is nog dezelfde roestplek te vinden. Daar had hij eens zijn dromen omheen geweven. In zijn fantasie was die roestplek een eiland geweest, een Utopia, waar gelukkige mensen wonen, zuivere, rechtvaardige mensen. Een Utopia zonder last of onrecht. Uiteindelijk had die droom hem ertoe gebracht het klooster uit te gaan, op zoek naar Utopia. De avond daarvoor had hij er met een oude monnik over gepraat. Deze Damiano had gezegd: "Paco, het gaat niet om onze dromen. Het eiland Utopia, ergens op aarde, bestaat niet.

God gaat niet naar Utopia. Hij komt op deze van tranen doordrenkte aarde. Wij zijn Gods Utopia, het voorwerp van Gods droom. Hier en nu sticht God zijn Rijk."

Als opvoeder kun je het daarmee doen: wij zijn het voorwerp van Gods hardnekkige droom. Daarom kun je proberen op te ruimen wat bij mensen het zich op dat geheim verduistert. Men proberen waarden mee te geven waardoor ze bruikbare mensen kunnen worden voor een wereld naar Gods bedoeling. Bruikbare mensen die genoeg bagage hebben meegemaakt voor hun levensreis.

Dit leek me een goed verhaal om mee te geven bij het jubileum van Henk Kok. Met goede wensen voor een toekomst waarin je, op welke wijze ook, aan de vorming en opvoeding van mensen zult bijdragen.

Vorden, januari 1992

Ors. K.H.W. Klaassens,

hervormd predikant.

Cynthia Kornegoor
Michele

David
Laughton

Guidde

Gobert kl Lenderink
Maartje Berenpas

Elles Zent

Schmitz
Liz Duistermaat
Merrion
Kornegoor

Penning
Ruud Mullink

Mieke Hartman
Stephan Bosch

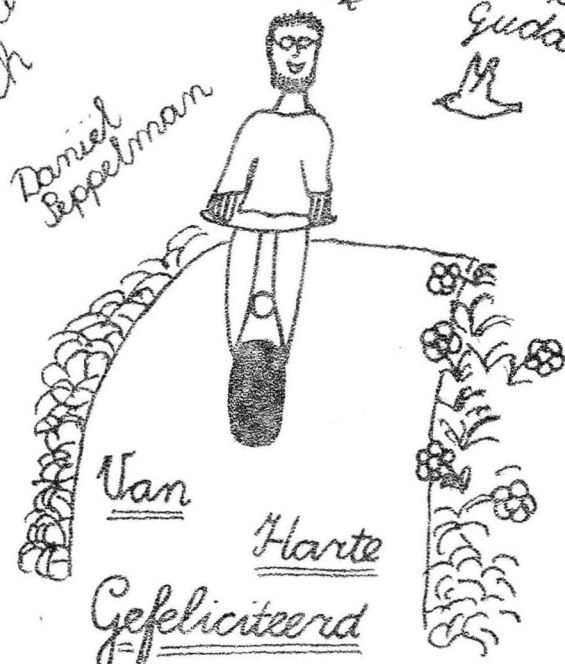
Marieke Besselink

Dewalt Meijerink
Wouter Guidde

Somantje Kornegoor

Bart Nijhof

Moniek Wiggers



Van Harte
Gefeliciteerd

Rowena Peters

Nick Lebrink

Zeno van derk

Marchen Spanman

Bastiaan Meijerink

Wenner
Schriever

Olivia van Dorth

Carlien Nijenhuis

Annette Nijhof

Maartje Nijhof

Wesley Timmerfeld

Marise Groot

Antoine Peters

Leon Schotz

Peter Ruelens

Ewin Schriever

Maryke Kerckhof

ESTHER Zents

Ranne Mullink

Jos Reindjes
Jeroen Bannink
Floor Brus

Kim Bosch
Marjelle Peters

Lisette Hummelink
Patrick Koning
Niels Hartman

Wijbrand Meijerink
Bijl
Rianne

Peters

ILSE Boersbroek

Lydia Nobel

Rob Wiggers
trans Berenpas

Mark Nijenhuis

Harm Boersbroek

Joan Brus M

agnes Bannink